Nr. 50. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 10. grudnia 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Ogólno-Miejscowa Kasa Chorych
na powiat Katowice-Wieś
L. dz. 1551/32

Ogłoszenie

Po myśli §§ 88 i 107 statutu zwołuje się **na wtorek, dnia 20. grudnia 1932 r. godz. 16-tą, do lokalu Ogólno-Miejscowej Kasy Chorych na powiat Katowice-Wieś w Katowicach, ul. Mikołowska 17** zwyczajne posiedzenie Wydziału Ogólno-Miejscowej Kasy Chorych na powiat Katowice-Wieś, na które zaprasza się wszystkich przez wybory wybranych delegatów pracodawców i ubezpieczonych.

Porządek obrad:

1) Uchwalenie preliminarza budżetowego na rok obrachunkowy 1933.
2) Wybór wydziału rachunkowego po myśli § 88 ust. II. cyfra 1.

Katowice, dnia 5. grudnia 1932.

Zarząd
Ogólno-Miejscowej Kasy Chorych
na powiat Katowice-Wieś
(—) Szeja.

ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 września 1932 r.
o wykonywaniu praktyki lekarskiej.
(Ciąg dalszy z nr. 49.)

Art. 14. „pp."

b) wyrokiem sądu dyscyplinarnego izby lekarskiej, zatwierdzonym przez radę dyscyplinarną przy Ministrze Opieki Społecznej.

Art. 15. (1) Lekarz obowiązany jest do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czem poweźmie wiadomość podczas i wskutek wykonywania swego zawodu.

(2) Wyjątek od obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej stanowią przypadki:

a) kiedy lekarz obowiązany jest z mocy przepisów prawnych donosić władzom o zachorowaniach;
b) w których leczony lub jego prawny zastępca (opiekun, kurator i t. p.) zezwolą na jej ujawnienie;
c) w których powierzający lekarzowi tajemnicę jest niewłasnowolny; w tych przypadkach lekarz, o ile nie dostrzeże w ujawnieniu powierzonej mu tajemnicy krzywdy chorego, może wyjawić powierzoną mu tajemnicę prawnemu zastępcy tegoż;
d) w której zachowanie tajemnicy lekarskiej powodować może istotne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia leczonego lub otoczenia;
e) kiedy na skutek żądania uprawnionych władz, urzędów, bądź też instytucyj państwowych, samorządowych lub publiczno-prawnych lekarz występuje jako biegły;
f) kiedy badanie lekarskie zostało zarządzone na żądanie uprawnionych do tego władz, urzędów i instytucyj państwowych, samorządowych i publiczno-prawnych.

Art. 16. (1) Z wykonywaniem praktyki lekarskiej nie wolno łączyć zajęć, nielicujących z etyką lub powagą zawodu lekarskiego.

(2) W poszczególnych przypadkach zakazy wydają wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie opinji izby lekarskiej, a co do lekarzy wojskowych — władze wojskowe.

Art. 17. (1) Lekarz, który zgodnie z postanowieniami art. 6 ust. 3 nie zaprzestał wykonywania praktyki lekarskiej, winien, jeśli nie zachodzi poważna ku temu przeszkoda, udzielić pomocy lekarskiej w każdym przypadku, grożącym choremu wskutek zwłoki niebezpieczeństwem utraty życia lub zdrowia. Za odmówienie w takich przypadkach pomocy lekarskiej, lekarz, niezależnie od kar, przewidzia-

nych w artykule 25 winien być pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

(2) Przepis ustępu poprzedniego nie obowiązuje w miejscowościach, w których jest zorganizowana stale czynna lekarska pomoc doraźna.

Art. 18. (1) Lekarz może odstąpić od leczenia chorego według własnego uznania, o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w art. 17, obowiązany jest jednak o tem zawczasu uprzedzić chorego, względnie osoby opiekujące się chorym.

(2) Przepis ustępu 1 nie dotyczy przypadków, w których lekarz wykonywa swe czynności z tytułu obowiązku służbowego lub zawartych dobrowolnie umów.

Art. 19. (1) Każdy lekarz, wykonywający praktykę lekarską, który nie przekroczył w dniu powołania 35 roku życia, może być powołany do publicznej cywilnej służby zdrowia w wyjątkowych przypadkach, wywołanych koniecznością zwalczania groźnych chorób zakaźnych nagminnych (epidemji) — na czas ich trwania, a to w przypadkach:

a) niemożności zadośćuczynienia potrzebom przez urzędowy personel lekarski.

b) niemożności zdobycia dostatecznej liczby sił lekarskich drogą dobrowolnych zgłoszeń z pośród wolnopraktykujących lekarzy.

(2) Zasady, na jakich nastąpić może powołanie lekarzy do publicznej cywilnej służby zdrowia, oraz normy płacy lekarzy, powołanych w powyższym trybie, jako też zaopatrzenie na wypadek choroby lub niezdolności do pracy, a także odszkodowanie dla rodziny lekarza w razie jego śmierci spowodowanej powyższym powołaniem, ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Opieki Społecznej zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Skarbu po uprzedniem wysłuchaniu opinji Naczelnej Izby Lekarskiej.

(3) Postanowienia ustępów 1 i 2 nie dotyczą lekarzy wojskowych, ani też lekarzy, powołanych do osobistych świadczeń wojennych lub do wojskowej służby pomocniczej.

Art. 20. (1) Każdemu lekarzowi, który udzielił pierwszej pomocy w nagłych przypadkach lub przybył do jej udzielenia, należy się odpowiednia zapłata za trud według taksy, ustalonej na mocy art. 21 oraz zwrot rzeczywistych i usprawiedliwionych wydatków.

(2) O ile koszty za udzielenie przez lekarza pomocy w nagłych przypadkach nie mogą być zwrócone lub ściągnięte od chorego, względnie od innych osób lub instytucyj, zobowiązanych z jakiegokolwiek tytułu prawnego do pokrycia tych kosztów, wypłaca je lekarzowi związek komunalny, na którego obszarze zaszedł nagły przypadek, przytem związkowi komunalnemu, który koszty te pokrył, przysługuje w przeciągu 5 lat od dnia zapłacenia należności prawo regresu do osób i instytucyj wyżej wspomnianych, jak również do związków komunalnych, obowiązanych do pokrywania kosztów leczenia ubogich na mocy ogólnych przepisów to samo prawo regresu przysługuje również ostatnio wymienionym związkom komunalnym.

Art. 21. (1) W razie niezawarcia oddzielnej umowy z lekarzem o należność za udzielenie porady za zabieg lekarski lub za leczenie, lekarz obowiązany jest przyjąć ją w wysokości, odpowiadającej skalom cennika należności lekarskich, ogłaszanego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po zasięgnięciu opinji izby lekarskiej. Instytucje rządowe, samorządowe, opieki społecznej, ubezpieczeń społecznych i dobroczynne korzystają z ulg, określonych przez tę władzę.

(2) W razie sporu o słuszność lub wysokość należności, żądanych przez lekarza zainteresowanym stronom przysługuje prawo zwrócenia się do sądu polubownego izby lekarskiej o rozstrzygnięcie tego sporu; orzeczenia sądu polubownego są ostateczne.

(3) Z chwilą wyrażenia przez obie strony pisemnej zgody na rozstrzygnięcie sporu przez sąd polubowny, zwracanie się na drogę sądowną jest niedopuszczalne.

Art. 22. (1) Lekarz może wydawać świadectwa stanu zdrowia oraz śmierci tylko na podstawie uprzedniego badania, dokonanego osobiście.

(2) Za wydanie świadectwa lekarz ma prawo pobierania odpowiedniej należności, ustalanej w trybie art. 21.

(3) W każdym świadectwie zdrowia lekarz winien:

a) wskazać cel jego wydania oraz na czyje ręce i na czyje żądanie je wydał,

b) dokładnie wymienić swoje imię, nazwisko i adres, jak również imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania i sposób stwierdzenia tożsamości osoby badanej,

c) zaznaczyć rozpoznanie choroby oraz podać datę dokonanego przez siebie badania.

(4) Rozpoznanie choroby może być opuszczone, jeżeli ze względu na cel wydania świadectwa lekarz uzna je za zbyteczne lub jeżeli umieszczenie rozpoznania w świadectwie nasuwa wątpliwość co do zachowania tajemnicy lekarskiej w myśl art. 15.

Art. 23. Postanowienia artykułów 20, 21 i 22 ust. 2 nie mają zastosowania do cywilnych i wojskowych lekarzy państwowych, do lekarzy samorządowych oraz zatrudnionych w instytucjach ubezpieczeń społecznych w przypadkach, w których wykonywają oni czynności z tytułu obowiązku służbowego lub umownego.

Art. 24. (1) Środki lekarskie zapisuje się w formie recept.

(2) Sposób wystawiania recept ustala Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 25. (1) Winni wykonywania praktyki lekarskiej wbrew przepisom artykułu 2 ust. 2, art. 3, 4 i 5 oraz winni przekroczenia przepisów art. 11, 12 i 17 ust. 1 i rozporządzeń wydanych na podstawie art. 11 ulegną karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

(2) Druki, broszury, wzory, próbki leków, środki lecznicze i t. p., rozpowszechniann wbrew przepisom artykułu 11, ulegną zniszczeniu lub konfiskacie na rzecz szpitali lub instytucyj publicznych.

(3) Winni przekroczenia przepisów innych artykułów niniejszego rozporządzenia ulegną karze grzywny do 1.000 zł, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

(4) W razie niemożności ściągnięcia grzywny, władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie wyżej ponad cztery tygodnie.

(5) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 26. Uprawnienia, wynikające z art. 16 Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim. Ponadto Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim regulowanie sprawy

ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej i lecznictwa przez lekarzy.

Art. 27. Rozporządzenie niniejsze w niczem nie narusza przepisów, normujących wykonywanie praktyki dentystycznej i felczerskiej.

Art. 28. (1) W miejsce przepisów ustawy w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762), jeżeli na nie powołują się obowiązujące przepisy innych ustaw, wchodzą odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia.

(2) Przepisy, dotyczące spraw, przekazanych w niniejszem rozporządzeniu do unormowania w drodze rozporządzeń wykonawczych, mają nadal moc obowiązującą do czasu wydania tych rozporządzeń.

Art. 29. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają specjalnych uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i w granicach w umowach tych przewidzianych.

Art. 30. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 31. (1) Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach, unormowanych niniejszem rozporządzeniem, w szczególności ustawa z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762).

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski
Minister Skarbu: Wł. Zawadzki
Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: J. Jędrzejewicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Sew. Lutkiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki
Kierownik Ministerstwa Komunikacji: M. Butkiewicz
Minister Opieki Społecznej: Hubicki
Minister Poczt i Telegrafów: Boerner

(Przedruk z Dz. Ust. Rz. Polsk. z dnia 30. września 1932r. nr. 81)

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 27 października 1932 r.

Prawo o stowarzyszeniach.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1933 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 164) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Prawo niniejsze reguluje prawny byt stowarzyszeń, jako dobrowolnych trwałych zrzeszeń o celach nie zarobkowych.

Art. 2. Obywatele polscy mają prawo łączyć się w stowarzyszeniach, których cele, ustrój i działalność nie sprzeciwiają się prawu i nie zagrażają bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu.

Uprawnienie to służy osobom w wieku od lat 18, o ile przepisy poniższe nie przewidują wyjątków.

Występować w charakterze założycieli, jak również wchodzić w skład zarządu stowarzyszenia mogą tylko osoby zdolne do działań prawnych.

Młodzież szkolna, z wyjątkiem młodzieży szkół wyższych, nie może należeć do stowarzyszeń.

Młodzież nieszkolna w wieku od lat 14 do 18 może, za zgodą swych prawnych opiekunów, należeć do stowarzyszeń, nie biorąc jednak udziału w głosowaniu uchwał i nie korzystając z uprawnień wyborczych.

Art. 3. Wojskowi w służbie czynnej mogą należeć do stowarzyszeń tylko za zezwoleniem władz wojskowych, na warunkach określonych przez Ministra Spraw Wojskowych; nie mogą przytem oni być poddani ani balotażowi ani sądom koleżeńskim w jakiejkolwiek formie.

Szczególne ograniczenia prawa należenia do stowarzyszeń niektórych kategoryj osób określają przepisy specjalne.

Art. 4. Cudzoziemcy mogą również łączyć się w stowarzyszeniach przewidzianych w niniejszem prawie.

Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych, może wprowadzić odmienne zasady dla stowarzyszeń cudzoziemców, oraz w kwestji udziału cudzoziemców w stowarzyszeniach i ich władzach.

Tymże trybem będzie uregulowana sprawa stowarzyszeń o charakterze międzynarodowym, jeżeli szczególne potrzeby, związane z ich organizacją i funkcjonowaniem na obszarze Polski, nie dadzą możności zastosować do nich ogółu przepisów niniejszego prawa.

Art. 5. Nie wolno nikogo zmusić do tego, aby wziął lub nie wziął udziału w stowarzyszeniu. Nie wolno także ograniczać możności wystąpienia ze stowarzyszenia.

Przeciwne temu postanowienia statutów i regulaminów oraz uchwały i zobowiązania są niedopuszczalne i nieważne.

Wolność wystąpienia ze stowarzyszenia nie wyklucza ustanowienia w statucie stowarzyszeń posiadających osobowość prawną, obowiązku zapłaty składek członkowskich za czas do końca roku gospodarczego.

Przepisy ust. 1 — 3 nie dotyczą stowarzyszeń, które powstają z inicjatywy władz, działających w tym kierunku na mocy przepisów prawa publicznego.

Art. 6. Zakazanem jest:

a. tworzenie stowarzyszeń, przyjmujących zasadę bezwzględnego posłuszeństwa członków władzom stowarzyszenia,

b) łączenie w stowarzyszeniu celów wychowania fizycznego, gimnastycznych lub sportowych z celami politycznemi.

Art. 7. Stowarzyszenia funkcjonarjuszów państwowych podlegajom przepisom niniejszego prawa.

Stowarzyszenia te nie mogą mieć celu lub ustroju, oraz stosować środków działania, niedają-

cych się pogodzić z przepisami służbowemi i wymaganiami służby.

Przepisy ust. 1 i 2 stosują się również do innych pracowników państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny.

Art. 8. Żadne stowarzyszenie nie ma prawa czynić przedmiotem rozważania swych sądów koleżeńskich albo przedmiotem swych uchwał, względnie w inny sposób piętnować, działalności służbowej funkcjonarjusza państwowego, będącego członkiem stowarzyszenia, zanim właściwe do oceny tej działalności władze przełożone funkcjonarjusza, względnie instytucje dyscyplinarne lub sądy karne, nie potępiły tej działalności przez wymierzenie kary.

Art. 9. Przepisom niniejszego prawa nie podlegają:

a) zakony i kongregacje duchowne oraz inne zrzeszenia, mające wyłącznie i bezpośrednio na celu wykonywanie kultu religijnego prawnie uznanych kościołów i związków religijnych;

b) komitety, powstające celem przygotowania wyborów do instytucyj prawno-publicznych, gdy wybory są oparte na ustawach lub zarządzeniach władz — od dnia zarządzenia wyborów do ukończenia czynności wyborczych:

c) związki zawodowe pracownicze, będące przedmiotem osobnych przepisów, z wyjątkiem postanowień zawartych w art. 11 ust. 2, art. 15, 17 i 59;

d) przewidziane przez prawo przemysłowe korporacje i ich związki, oraz związki, grupy i organizacje przemysłowców, powołane do życia przez Ministra Przemysłu i Handlu na podstawie szczególnych upoważnień ustawowych;

e) stowarzyszenia akademickie, zakładane zgodnie z przepisami o szkołach akademickich. oraz stowarzyszenia młodzieży szkolnej, tworzone w obrębie innych szkół, a znajdujące się pod dozorem władz szkolnych;

f) stowarzyszenia ściśle wojskowe, związane z pełnieniem służby w wojsku, a zakładane przez wojskowych w czynnej służbie za zezwoleniem władzy wojskowej;

g) spółdzielnie z wyjątkiem działalności, o której mowa w art. 11.

Art. 10. Rozporządzenie Rady Ministrów może na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wprowadzić odmienne zasady dla stowarzyszeń o celach religijnych i wyznaniowych, niepodpadających pod postanowienia art. 9 pkt. a.

Art. 11. Spółdzielnie, o ile uprawiają działalność kulturalną, w zakresie tej działalności podlegają przepisom art. 12, 13, 14, 15 i 17 niniejszego prawa z tem, że przez „założenie", o którem mowa w art. 12, 13, 14 należy rozumieć rozpoczęcie uprawiania działalności kulturalnej, a przez „rozwiązanie się" w art. 13 także przypadek zaniechania tej działalności.

Związki zawodowe pracownicze mają obowiązek dostarczać powiatowej władzy administracji ogólnej miejsca ich siedziby na jej żądane danych co do składu swego zarządu, oraz podlegają przepisom art. 15 i 17 z tem, że przez bezpośrednią władzę nadzorczą, o której mowa w art. 15, należy rozumieć wspominaną powiatową władzę administracji ogólnej.

Rozdział II.

Stowarzyszenia zwykłe.

Art. 12. Osoby w liczbie co najmniej 3, pragnące założyć stowarzyszenie zwykłe, zgłaszają o tem na piśmie powiatowej władzy administracji ogólnej miejsca przyszłej siedziby stowarzyszenia, jako bezpośredniej władzy nadzorczej, podając: 1) nazwę stowarzyszenia, jego cel i środki działania, 2. teren działalności; oraz siedzibę stowarzyszenia, 3. swoje imiona i nazwiska, oraz miejsce zamieszkania, 4. sposób powoływania zarzadu, 5. sposób wstępowania i ustępowania członków, 6. sposób rozwiązania się stowarzyszenia.

Art. 13. Jeżeli w ciągu 4 tygodni od zgłoszenia władza nie zakaże założenia stowarzyszenia, względnie przed upływem tego terminu stwierdzi, że niema zastrzeżeń co do jego założenia, może ono rozpocząć działalność.

W ciągu 2 tygodni od rozpoczęcia działalności stowarzyszenia jego zarząd obowiązany jest podać do wiadomości władzy swój skład oraz miejsce zamieszkania jego członków a także adres lokalu, który ma służyć stowarzyszeniu za siedzibę.

Postanowienia powyższe mają zastosowanie również co do obowiązków zgłaszania zmiany okoliczności, o których mowa w art. 12 pkt. 1, 2, 4, 5 i 6 oraz zmian składu zarządu i adresu stowarzyszenia.

W przypadku rozwiązania się stowarzyszenia ostatni jego zarząd obowiązany jest zgłosić o tem władzy w ciągu 2 tygodni od powzięcia uchwały rozwiązującej.

Art. 14. Władza należycie umotywowaną decyzją zakaże założenia stowarzyszenia, jeżeli jego istnienie nie da się pogodzić z prawem albo może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa, spokoju lub porządku publicznego.

Art. 15. Bezpośrednio władza nadzorcza może wezwać zarząd stowarzyszenia do dostarczenia jej odpisu protokółu posiedzenia lub treści powziętej uchwały, jeżeli te były spisywane, oraz może w lokalu stowarzyszenia przeglądać prowadzone akta, księgi i posiadane dokumenty, jak również sporządzać z nich notatki, odpisy i wyciągi, a także uprzednio wzywać zarząd do okazania ich w dokładnie określonym przez nią czasie.

Zarząd obowiązany jest prowadzić, utrzymując w stanie aktualności, imienny spis członków stowarzyszenia ze wskazaniem przynależności państwowej i dostarczać władzy na jej żądanie danych z tego spisu.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

(Przedruk z Dz. U. R. P. z d. 24. X. 1932 r. Nr. 94.)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8